

OBRINT sota la pluja la seva carn morada,
secreta, en el jardí deshabitat i clos,
tan nua, en l'olorosa misèria del seu cos,
desesperadament l'última rosa es bada.

Tot és, al seu entorn, corrupció i repòs.
¿Qui féu créixer en la branca, ja quasi despullada,
el botó destinat a obrir-se a l'arribada
de l'orba estació que condemna les flors?

Ningú no et sabrà mai, poncella de novembre!
¿Per què la teva heroica voluntat de florir,
si tot el món és fred i hostil com el jardí?

—L'atzar no sap on va ni quines llavors sembra.
El seu pas és feixuc. Camina poc a poc,
sobretot pels camins que no duen enlloc.—